

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14Co/547/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6715215400
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 06. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Priehoda
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2017:6715215400.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Priehodu a členov JUDr. Márie Podhorovej a JUDr. Anny Snopčokovej, v právnej veci žalobcu: K. G., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom G., prechodne bytom Z. M. XX, XXX XX B., právne zastúpený advokátskou kanceláriou AK Dlhopolec s.r.o., so sídlom Nám. SNP 27, 960 01 Zvolen, IČO: 36 867 306, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra SR, so sídlom Pribinova 2, 812 72 Bratislava, IČO: 00 151 866, o vydanie vecí, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Zvolen číslo konania 13C/396/2015 - 50 zo dňa 01. 08. 2016, takto

rozhodol:

I. P o t v r d z u j e rozsudok súdu prvej inštancie.

II. Žalobca má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalovanému uložil povinnosť vydať žalobcovi 1 ks J. prsteň zo žltého kovu Y. tvaru, v ktorom je tvar P. s L. kamienkom, 1 ks retiazku zo žltého kovu o hmotnosti 23 g a 1 ks masívny privesok zo žltého kovu tvaru S. rozmerov X x X. cm o hmotnosti 32,6 g, v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku. O trovách konania rozhodol tak, že žalobca má právo na náhradu trov konania v plnej výške. Rozhodol tak s odôvodnením, že žalobca v konaní preukázal, že je vlastníkom predmetných hnutelných vecí, keďže súdu predložil jednotlivé nákupné doklady ohľadom vyššie uvedených troch hnutelných vecí, a preto bol dôvod na vydanie vecí žalovaným žalobcovi, ktorému boli v rámci trestného konania zadržané.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalovaný. Žiadal rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V dôvodoch odvolania poukazoval na to, že na veci, ktoré sú predmetom konania, si nárokovala vlastnícke právo aj iná osoba C. R., a preto výlučne v občianskom súdnom konaní malo byť rozhodnuté o tom, kto je vlastníkom predmetných vecí. Za daného stavu, podľa názoru žalovaného, neprichádzala do úvahy žaloba o vydanie vecí, keďže sa žalobca nedomáhal aj určenia vlastníckeho práva, ale len vydania vecí. Súd tak nemohol rozhodnúť o tom, že žalobca je vlastníkom predmetných vecí a predmetné veci tomuto vydať. Žiadal preto rozhodnúť v zmysle podaného odvolacieho návrhu.

3. Na odvolanie žalovaného sa vyjadril žalobca. Tento považoval rozhodnutie súdu prvej inštancie za vecne správne a žiadal ho potvrdiť a žalovaného zaviazat' aj na náhradu trov odvolacieho konania. Poukazoval na to, že súd v danej veci správne rozhodol, keď súd otázku vlastníctva riešil v danom súdnom konaní ako otázku predbežnú v rámci toho, či vec bolo možné žalobcovi vydať alebo nie. Z dikcie ustanovenia § 97 ods. 1 Trestného poriadku v spojení aj s § 94 nevyplýva to, že by prichádzala do úvahy len žaloba o určenie, že žalobca je vlastníkom predmetných hnutelných vecí. Obranu

žalovaného nepovažoval za dôvodnú, pretože podľa jeho koncepcie v podanom odvolaní by muselo najskôr nasledovať konanie o určenie vlastníckeho práva a následne konanie o vydanie vecí, pretože pôvodné konanie o určenie vlastníckeho práva by žalovaného nezaväzovalo aj k vydaniu predmetných huteľných vecí. Poukázal pritom na to, že jeho vlastnícke právo k predmetným huteľným veciam nebolo spochybnené, pretože predložil doklady o kúpe týchto vecí, pričom C. R. si v žiadnom súdnom konaní neuplatnila svoj vlastnícky nárok k predmetným huteľným veciam.

4. Za daných okolností žiadal rozhodnúť v zmysle podaného vyjadrenia.

5. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 Zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“), preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v rozsahu danom ustanovením § 379 a § 380 ods. 1 CSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a tento v zmysle ustanovenia § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

6. Z obsahu spisu vyplýva, že súd prvej inštancie pristúpil na pojednávaní dňa 01. 08. 2016 k procesnému postupu, ktorým vyzval strany sporu na záverečné reči ako aj k vyjadreniu sa k otázke dokazovania. Z obsahu spisu je nesporné, že strany zhrnuli svoje návrhy a vyjadrili sa k dokazovaniu a právnej stránke vecí, pričom z ich vyjadrení nesporne vyplýva, že nemali žiadne návrhy na doplnenie dokazovania v danej veci. Vzhľadom na to, že neboli žiadne návrhy na doplnenie dokazovania, tak súd prvej inštancie pristúpil uznesením k vyhláseniu dokazovania za skončené.

7. Ani z podaného odvolania zo strany žalovaného nevyplýva, že by bolo navrhované doplnenie dokazovania v danej veci.

8. V zmysle ustanovenia § 383 CSP odvolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie okrem prípadov, ak dokazovanie zopakuje alebo doplní. Vzhľadom na to, že odvolací súd nezistil dôvody pre to, aby boli dôkazy vykonané súdom prvej inštancie zopakované alebo dokazovanie bolo doplnené, tak aj krajský súd vychádzal zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie. Pritom bol v zmysle ustanovenia § 389 a § 380 ods. 1 CSP viazaný jednak rozsahom podaného odvolania ako aj odvolacími dôvodmi.

9. V zmysle ustanovenia § 387 ods. 1, 2 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

10. Po preskúmaní vecí na základe podaného odvolania zo strany žalovaného dospel krajský súd k záveru, že súd prvej inštancie v danej veci v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav vecí, vykonané dôkazy vyhodnotil v súlade s § 191 ods. 1 CSP a svoje rozhodnutie aj náležite odôvodnil v súlade s § 220 ods. 2 CSP. S dôvodmi rozhodnutia súdu prvej inštancie sa krajský súd stotožňuje a na tieto poukazuje.

11. Predmetom konania v danej veci bolo zo strany žalobcu žalobou uplatnené právo na vydanie huteľných vecí, ktoré mu boli zadržané v rámci trestného konania. V tejto súvislosti žalobca tvrdil, že predmetné veci nadobudol on a predložil o tom aj nadobúdacie doklady. Z obsahu trestného spisu vyplýva, že v priebehu trestného konania družka žalobcu tvrdila, že veci, ktoré sú predmetom vydania v danom súdnom spore, nadobudla ona do svojho výlučného vlastníctva, a preto vlastnícke právo patrí jej a nie žalobcovi. Nepredložila však o tom žiaden doklad a ako vyplýva aj z obsahu súdneho spisu nebolo zistené, že by iniciovala nejaké súdne konanie, v ktorom by sa domáhala určenia, že je vlastníčkou huteľných vecí, ktoré sú predmetom tohto súdneho konania. Pokiaľ ide o nadobudnutie predmetných vecí, tak žalobca v trestnom konaní uvádzal, že tieto nadobudol za finančné prostriedky získané z výhier v hracích automatov, ale aj z pôžičky, ktorá mu bola poskytnutá dcérou C. R. C. R., pričom právny vzťah pôžičky vo vzťahu k nej uznal s tým, že jej zaplatil na túto pôžičku sumu 500,- Eur a je jej dlžný ďalšiu čiastku 1 500,- Eur. Výpoveď C. R. sa však nezhoduje s výpoveďou jej dcéry C. R., pretože C. R. v trestnom konaní tvrdila, že suma 2 000,- Eur jej bola zo strany jej dcéry darovaná. Toto jej tvrdenie však jej dcéra v rámci trestného konania pri výsluchu poprela. Nepoprela však to, že to bol práve žalobca, ktorý jej vracal finančné prostriedky na danú pôžičku. C. R. v rámci trestného konania teda spochybnila to, že huteľné veci mali byť nadobudnuté výlučne za peniaze, ktoré boli jej darované dcérou. Tým sama spochybnila svoje vlastnícke právo k uvedeným veciam už v rámci trestného konania.

12. Za daných okolností sa súd prvej inštancie preto správne prejudiciálne zaoberal otázkou, či je dôvod pre vydanie veci v prospech žalobcu, teda, či tento osvedčil svoje vlastnícke právo k predmetným huteľným veciam. Krajský súd v súlade aj so záverom súdu prvej inštancie je tiež toho názoru, že svoje vlastnícke právo k uvedeným huteľným veciam žalobca osvedčil, pretože jednak predložil v rámci prvoinštančného konania doklady o nadobudnutí týchto vecí, ako aj to, z akých finančných prostriedkov tieto veci nadobudol. Pokiaľ C. R. neiniciovala žiadne súdne konanie, v ktorom by sa domáhala určenia, že je to práve ona, ktorá je vlastníčkou predmetných huteľných vecí, tak ako sa to snažila tvrdiť v rámci trestného konania, tak súd prvej inštancie v rámci konania o vydanie vecí správne vyriešil prejudiciálnu otázku, či žalobca osvedčil svoje vlastnícke právo v rámci daného súdneho konania. Správne potom súd prvej inštancie rozhodol, keď žalovanému uložil povinnosť vydať huteľné veci žalobcovi.

13. V podanom odvolaní žalovaný tvrdil, že súd nesprávne postupoval, keď riešil otázku vlastníctva k predmetným huteľným veciam, ako prejudiciálnu otázku, pretože podľa jeho názoru mala byť podaná žaloba o určenie vlastníctva k predmetným huteľným veciam. S takýmto záverom žalovaného sa krajský súd nestotožňuje, pretože to bol žalobca, ktorý v priebehu trestného konania od počiatku tvrdil, že je vlastníkom predmetných huteľných vecí, pričom preukázal o tom nadobúdacie doklady, ako aj označil spôsob z akých finančných prostriedkov predmetné veci nadobudol. Bol to práve on, ktorý nepoprel právny vzťah pôžičky finančných prostriedkov vo vzťahu k dcére C. R., ktorá bola jeho družkou, C. R. a uznal, že časť týchto finančných prostriedkov jej vrátil a zostáva ešte dlžný zaplatiť dcére jeho družky C. R. iastku 1 500,- Eur.

14. Nadobudnutie huteľných vecí do svojho výlučného vlastníctva však spochybnila samotná C. R. v rámci trestného konania, keď tvrdila, že predmetné huteľné veci tvorili jej výlučné vlastníctvo, pretože boli kúpené za finančné prostriedky, ktoré jej boli darované dcérou. Jej dcéra pritom v rámci trestného konania toto jej tvrdenie nepotvrdila. Bola to teda C. R., ktorá takýmto spôsobom už v rámci trestného konania spochybnila nadobudnutie predmetných huteľných vecí do svojho výlučného vlastníctva. Keďže žalobu o určenie vlastníckeho práva k predmetným huteľným veciam nepodala, tak nebol právny dôvod, aby sa žalobca v osobitnom konaní určovacou žalobou domáhal určenia vlastníckeho práva k predmetným huteľným veciam, keď túto otázku bolo možné vyriešiť v danej konkrétnej veci prejudiciálne v rámci konania o vydanie huteľných vecí s ohľadom na skutkové okolnosti danej veci.

15. Z vyššie uvedených dôvodov preto krajský súd nepovažoval odvolanie žalovaného za dôvodné, a preto rozsudok súdu prvej inštancie podľa ustanovenia § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil ako vecne správny.

16. Žalobca mal v odvolacom konaní úspech. Žalovaný v odvolacom konaní úspech nemal. V zmysle ustanovenia § 255 ods. 1 CSP krajský súd rozhodol tak, že žalobca má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, pretože v rámci odvolacieho konania bol v celom rozsahu úspešný a náhradu trov odvolacieho konania uplatnil. O výške trov konania bude rozhodnuté súdom prvej inštancie postupom podľa ustanovenia § 262 ods. 2 CSP.

17. Rozhodnutie senátu krajského súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).